

Sygn. akt I C 731/14 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Myszkowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Magdalena Mikołajczyk-Cieśla
Protokolant:	st. sekr. sądowy Urszula Polak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 marca 2015 roku w M.

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością S.K.A. z siedzibą w W.

przeciwko Z. B.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 731/14 upr.

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 30 września 2014 roku powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo-akcyjna z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od Z. B. kwoty 1.790,04 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Uzasadniając żądanie pozwu powód wskazał, że pozwany zawarł z Bankiem (...) S.A. umowę o kartę kredytową nr (...) w formie pisemnej w dniu 1 września 2008 roku. Bank spełnił swoje świadczenie, natomiast pozwany nie wywiązał się ze swojego zobowiązania. Powód nabył wierzycelność wynikającą z powyższej umowy w stosunku do Z. B.. Kwota nabytej wierzycelności wynosiła 1.749,33 zł, w tym niespłacony kapitał w wysokości 1.178,28 zł. Kwota ta została powiększona o odsetki ustawowe naliczone przez powoda od dnia 24 czerwca 2014 roku. Pozwany został wezwany do zapłaty pismem z dnia 2 lipca 2014 roku. Powyższa kwota nie została uiszczona.

Postanowieniem z dnia 13 października 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Myszkowie wobec zaistnienia przeszkody do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym w postaci wątpliwości co do tożsamości strony pozwanej.

Sąd Rejonowy w Myszkowie w dniu 20 listopada 2014 roku, sygn. akt I Nc 2412/14 wydał nakaz zapłaty, w którym nakazał pozwanemu, aby zapłacił powodowi kwotę 1.790,04 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 1.749,33 zł od dnia 30 września 2014 roku do dnia zapłaty wraz z kwotą 607,88 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniósł w tymże terminie sprzeciw.

Z. B. wniósł sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty domagając się oddalenia powództwa i zasądzenia kosztów procesu. Pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczeń dochodzonych przez powoda. W uzasadnieniu przyznał,

że w dniu 1 września 2008 roku zawarł z bankiem umowę o kartę kredytową. Zgodnie z postanowieniami umowy, roszczenie banku miało stać się wymagalne, jeżeli pozwany nie zapłaci dwóch kolejnych rat zaległego kredytu. Pozwany zaprzestał spłacania kredytu w listopadzie 2010 roku. Bank nie wystawił bankowego tytułu egzekucyjnego. Roszczenie powoda stało się wymagalne w styczniu 2011 roku. Tym samym upłynął już 3 letni okres przedawnienia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany Z. B. zawarł w dniu 1 września 2008 roku z (...) Bank spółką akcyjną z siedzibą w G. umowę o kartę kredytową (...) nr (...). /okoliczność bezsporna/

Zgodnie z treścią umowy Bank udzielił Z. B. kredyt odnawialny z limitem określonym na kwotę 3.500 zł. Z kolei pozwany zobowiązał się do wykorzystywania przyznanej kwoty zgodnie z warunkami umowy i załączonym do niej regulaminem oraz do ponoszenia wszelkich kosztów związanych z zawarciem i realizacją umowy. Zgodnie z § 6 umowy pozwany był zobowiązany w każdym miesiącu do dokonywania spłat zadłużenia w wysokości nie mniejszej niż podana w zestawieniu transakcji jako minimalna wymagalna miesięczna spłata. § 7 umowy dawał Bankowi możliwość wypowiedzenia umowy i zablokowania lub zastrzeżenia karty, jeżeli pozwany nie zapłaci w terminach spłaty określonych w umowie, pełnych minimalnych wymagalnych miesięcznych spłat, za co najmniej dwa okresy płatności, po uprzednim pisemnym wezwaniu posiadacza karty do zapłaty zaległych kwot, w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. Okres wypowiedzenia wynosił 31 dni. W przypadku wypowiedzenia posiadacz karty zobowiązany był spłacić całość zadłużenia do ostatniego dnia okresu wypowiedzenia. /dowód: umowa z dnia 1 września 2008 roku, nr (...) o kartę kredytową (...) – k. 12-15; taryfa opłat i prowizji (...) Banku S.A. dla karty kredytowej (...) – k. 16-17; regulamin karty kredytowej (...) – k. 18-19/

Z. B. początkowo regulował zadłużenie wynikające z korzystania z karty kredytowej. W 2010 roku – w listopadzie - pozwany trwale zaprzestał dalszych spłat. Następnie otrzymał od Banku wypowiedzenie. Do dnia 30 września 2014 roku nie były prowadzone żadne postępowania sądowe, ani egzekucyjne, których przedmiotem byłoby dochodzenie bądź egzekucja zadłużenia pozwanego z tytułu powyższej umowy o kartę kredytową. /dowód: przesłuchanie pozwanego – k. 61/

W dniu 23 czerwca 2014 roku została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności, na podstawie której powód nabył wierzytelność Banku z tytułu umowy o kartę kredytową z dnia 1 września 2008 roku nr (...). Pismem z dnia 2 lipca 2014 roku powód zawiadomił pozwanego o sprzedaży wierzytelności i wezwał go do zapłaty kwoty 1.752,69 zł. /dowód: umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 23 czerwca 2014 roku – k. 20-37; zawiadomienie o sprzedaży wierzytelności z wezwaniem do zapłaty z dnia 2 lipca 2014 roku – k. 38-39/

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej dowodów z dokumentów oraz przesłuchania Z. B.. Pomiędzy stronami bezsporny był fakt zawarcia umowy o kartę kredytową (...) pomiędzy (...) Bank spółką akcyjną z siedzibą w G. a pozwanym. Pozwany nie kwestionował również, że zaprzestał spłat należności i posiadał z tego tytułu zadłużenia w stosunku do Banku. Pozwany nie kwestionował również faktu cesji wierzytelności na powoda, który to fakt został wykazany przez dokument w postaci umowy sprzedaży wierzytelności.

Sąd uznał za wiarygodny dowód z przesłuchania pozwanego. Pozwany potwierdził fakt zawarcia umowy o kartę kredytową oraz wskazał, że zaprzestał spłat w 2010 roku. Powód nie wskazał, kiedy nastąpiło zaprzestanie regulowania zobowiązań przez pozwanego oraz kiedy nastąpiło wypowiedzenie, stąd brak było dowodów przeciwnych, które podważyłyby wersję przedstawioną przez Z. B.. Powód nie przedstawił żadnego dowodu wskazującego, że wobec pozwanego przed wytoczeniem niniejszego powództwa toczyły się inne postępowania, które mogły mieć wpływ na bieg przedawnienia. Również w tym zakresie za prawdziwe należało więc uznać twierdzenia pozwanego, że dotychczas nie toczyły się przeciwko niemu żadne postępowania, których przedmiotem było zadłużenie z tytułu umowy o kartę kredytową zawartej z pierwotnym wierzycielem.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest niezasadne.

Kwestia ciężaru dowodu, a więc określenie na kim - w razie istnienia sporu między stronami stosunku cywilnoprawnego - spoczywa obowiązek udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy została uregulowana w art. 6 k.c. Przepis ten stanowi, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie niniejszej sprawy powód występując z roszczeniem powinien był wykazać, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanego. Z tego obowiązku powód się wywiązał. Przedłożył bowiem umowę o kartę kredytową (...) nr (...) zawartą w dniu 1 września 2008 roku pomiędzy Z. B. a (...) Bank spółką akcyjną z siedzibą w G.. Ponadto przedkładając umowę cesji wykazał, że nabył wierzytelność wynikającą z powyższej umowy od Banku. Fakt istnienia zadłużenia nie był przez pozwanego kwestionowany i przyznał on, że w 2010 roku zaprzestał spłaty należności na rzecz Banku.

Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu na pozwanym spoczywał obowiązek zgłoszenia i wykazania zarzutów peremptoryjnych (niweczających proces, powodujących oddalenie powództwa) lub dylatoryjnych (czasowo tamujących postępowanie). Do zarzutów peremptoryjnych należy zgłoszony przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzut przedawnienia.

Istota przedawnienia sprowadza się do tego, że po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia (art. 117 § 2 k.c.). Początek biegu terminu przedawnienia wiąże się z wymagalnością roszczenia. Art. 120 § 1 k.c. stanowi, że bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. Pozwany zobowiązany był do miesięcznych spłat należności związanych z korzystaniem z karty kredytowej (...). Zaległość za dwa okresy spłat dawała Bankowi możliwość wypowiedzenia umowy. Okres wypowiedzenia wynosił 31 dni, a posiadacz karty do końca tego okresu miał uregulować całość zadłużenia. Upływ okresu wypowiedzenia skutkował więc, zgodnie z postanowieniami umowy, wymagalnością całego roszczenia Banku względem posiadacza karty.

Powód nie przedstawił w pozwie żadnych okoliczności związanych z zaprzestaniem regulowania zobowiązań wynikających z umowy przez pozwanego. Na wezwanie Sądu nie przedstawił też dokumentu wypowiedzenia umowy. Dlatego w tym zakresie za wiarygodne należało uznać twierdzenia pozwanego, który podał, że zaprzestał regulowania miesięcznych spłat już w 2010 roku. W sprzeciwie wskazał, że miało to miejsce w listopadzie 2010 roku. W związku z tym już w styczniu 2011 roku zaistniała podstawa do wypowiedzenia mu umowy przez Bank. Gdyby Bank, zgodnie z procedurą opisaną w § 7 umowy, niezwłocznie wezwał pozwanego do zapłaty zaległych kwot w terminie 7 dni, a po jego bezskutecznym upływie wypowiedział umowę, to okres wypowiedzenia upłynąłby w lutym 2011 roku. Tym samym wtedy też stało się wymagalne roszczenie Banku względem pozwanego.

Z punktu widzenia art. 120 § 1 k.c. nie jest istotne kiedy faktycznie nastąpiło wypowiedzenie umowy. Skoro wymagalność była uzależniona od wypowiedzenia umowy, to termin przedawnienia rozpoczął bieg od upływu okresu wypowiedzenia, przy założeniu, że dokonane ono zostało w najwcześniejszym możliwym terminie. Roszczenie Banku wynikające z umowy o kartę kredytową (...) jest związane z prowadzeniem działalności gospodarczej i termin jego przedawnienia wynosi 3 lata stosownie do art. 118 k.c. W związku z powyższym roszczenie Banku, którego następcą jest powód, przedawniło się najpóźniej z końcem lutego 2014 roku.

Zgłoszenie zarzutu przedawnienia przez pozwanego spowodowało, że na powodzie ciążył obowiązek wykazania, że do przedawnienia nie doszło. Mógł to uczynić wykazując, że inny był termin wymagalności roszczenia, a tym samym początek biegu przedawnienia nastąpił później, albo nastąpiły zdarzenia, które skutkowały zawieszeniem lub przerwaniem jego biegu. Powód nie podjął żadnej akcji dowodowej w tym zakresie. W szczególności nie wykazał, aby zaistniała, którakolwiek z przesłanek wskazanych w art. 121-123 k.c. Pierwszą czynnością która mogłaby spowodować przerwanie biegu przedawnienia było wniesienie pozwu przeciwko Z. B.. Niemniej pozew został złożony w dniu 30 września 2014 roku, a więc już po upływie okresu przedawnienia i tym samym nie mógł mieć wpływu na jego bieg.

Upływ okresu przedawnienia roszczenia i podniesienie tego zarzutu przez pozwanego musiało skutkować oddaleniem powództwa.

Z uwagi na powyższe na podstawie powołanych wyżej przepisów orzeczono, jak w sentencji.

z/ odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda